

Амандманима на Закон о железници Лига социјалдемократ Војводине и Заједница војвођанских Мађара јасно су поручили остатку Србије да је дошло време за раскусуравање.

Господин Пастор и госпођа Јерков, као овлашћени предлагачи позвали су се на војвођанско власничко право над железничком мрежом која пролази кроз Срем, Банат и Бачку по основу изградње, финансирања, улагања и бољег функционисања.

Наводно се још пре Другог светског рата брже стизало из Суботице у Београд него данас када је железница у власништву Републике Србије. Податак јесте занимљив мада нисам сигуран колико су поуздани извори, али какве то има везе са власништвом дела железничке мреже Србије која пролази кроз Војводину?

Аутономна покрајина Војводина у предратним временима није постојала што значи да је пруга старија од покрајине. Ако су аргументи за одвајање тог дела из целокупног саобраћајног система то што су возови били бржи а пруга боље одржавана, онда треба поиставити питање да ли и Барања поседује иста права јер је у то време представљала онај део који се заједно са Бачком и Банатом припојио Краљевини Србији па се може рачунати да су и барањци војвођани или да су бар некада били ма шта то значило.

Чуди ме да се није господин Пастор позвао на власничко право јужне Угарске као градитеља овог железничког система, или нам то следи у некој следећој фази? Покушај да се део железнице издвоји, као и жеља да се све што постоји на територији АП Војводине титулише као посебно војвођанско власништво, као покрајинска имовина, има исувише јасан и циљ и идеју.

Још приликом предаје предлога Закона о јавној својини директно „на руке“ председнику Владе Србије Мирку Цветковићу, без знања и консултација са војвођанским премијером Бојаном Пајтићем, Бојан Костреш је, као председник радне групе за израду Закона, јавно демонстрирао колико Лига социјалдемократ Војводине држи до институција Аутономне покрајине за чије се успостављање до скоро тако грчевито борила. Послата је порука

Зар опет "чије овце оног и ливада"?!

Пише: Мирко Крлић
понедељак, 12 септембар 2011 16:07

шта их суштински интересује у целокупном пројекту борбе за законодавну, извршну и судску власт на простору изнад Саве и Дунава.

За ЛСВ садашње војвођанске институције власти, које већински контролише Демократска странка, ма колико биле аутономне у свом одлучивању и деловању, представљају озбиљну конкуренцију на путу остварења крајњег циља а то је успостављање потпуне државне самосталности Војводине.

Да не би направили грешку црногорских либерала којима је у једном тренутку Мило Ђукановић преотео политички програм и поентирао као творац црногорске државности и отац нације, Чанак и Костреш су прво решили да елиминишу Пајтића као главног конкурента за војвођански трон.

Да би Војводина постала држава потребне су паре, и то паре које ће бити обезбеђене продајом војвођанске имовине, а њима ће располагати онај који нема партијске кочице и контролу у Београду, па је због тога важно да у преговорима око доношења Закона о имовини не учествују они чије се намере свODE само на широку аутономију јер је то степен који је већ давно прескочен по мишљењу лидера „лигаша“.

Српска политичка јавност већ годинама, без икаквог критичког става, олако прелази преко сталних захтева аутономашке политике која се позива на Устав из '74. призивајући повратак тадашњег степена аутономије као праве мере по којој је држава наводно боље функционисала у сваком смислу, а грађани „уживали“ у слободама, правима и економском благостању.

Права истина је да је доношењем Устава '74. срушена тадашња државна заједница и отворен пут потпуном и нескривеном сепаратистичком деловању који је имао крвав епилог.

Позивање на Устав из '74. требало би да симболизује позив на рушење државе, а не позив за изградњу нових односа у држави.

Зар опет "чије овце оног и ливада"?!

Пише: Мирко Крлић
понедељак, 12 септембар 2011 16:07

Др Михајло Ђурић, професор „Филозофије права“ и „Историје политичких и правних теорија“ још је 1971. покушао да укаже на погубност доношења уставних промена, а његови визионарски ставови дали су му за право тек двадесетак година касније.

На јавним расправама професор Ђурић је упозоравао:

„Свако ко уме да политички гледа и мисли, лако може уочити да промена устава која сада хоће да се спроведе нема никакав дубљи друштвени смисао, да нема ничег заједничког са некаквим тобож нагомиланим друштвеним тешкоћама у које се ова земља заплела на свом мучном путу преовладавања наслеђених заосталости, најразличитијих врста и боја, да нема за циљ разрешење некаквих природних, неизбежних, незаобилазних тешкоћа читавог досадашњег друштвеног кретања...

Треба одмах рећи да предложена уставна промена из основа мења карактер досадашње државе. Или тачније: том променом се, у ствари, одбацује сама идеја јединствене државе. Уколико нешто још и остане од ње, то је само зато да би у следећој, такозваној другој фази промене, имали још шта да приведемо крају...”

Колико је професор био у праву показало је време, а ми смо генерација тужних сведока тог времена.

Они који су га због ових речи упозорења осудили на две године робије били су крајем осамдесетих главни егзекутори државне заједнице.

Али, за рушитеље државе посао још није завршен. Процес очито има и трећу фазу... или наставак друге која је прекинута стварањем какве-такве Србије и њене државне територије.

За разградњу државног ткива сада је прави тренутак, процена је отворених и прикривених носиоца сепаратистичких намера.

Зар опет "чије овце оног и ливада"?!

Пише: Мирко Крлић

понедељак, 12 септембар 2011 16:07

Имамо јаловог премијера и корумпирану Владу која је пред самим крајем свог мандата. Страх од нових избора сваким даном је све већи. Губитак власти доноси и могућност отварања многих финансијских и криминалних афера у којима су појединци из владајуће структуре огрезли до грла.

У борби за голи живот и стечену имовину носиоци републичке власти спремни су на свакојаке компромисе.

Битка за позицију „преговарача“, на домаћој и међународној сцени у новом процесу сецесије државе Србије, овим је отворена.

Чека се одговор Пајтића...чека га и Пастор...и Бајатовић... и још неки...

Искуство је показало да „преговарач“, по окончаном поступку сецесије, углавном постаје властодржац уз огромну међународну помоћ и подршку... бар у прво време... док међународни фактор не испостави рачун. Али, дотле ће се џепови напунити... и када дође време за наплату... платиће народ... а ко други?!